

τῆς οἰκογ. τῶν Καρυοφυλλιδῶν (Caryophyllaceae) Π. Γενναδ. Φυτολογ. Λεξ., 1034 Α. Μηλιαρ., 248. Συνών. ἀ-
γρῖο γαρῖφαλο 2. γ) Κωδώνιον τὸ κλαδῶδες (Campanula ramosissima) τῆς οἰκογ. τῶν Κωδωνανθῶν (Campanulaceae) Ζάκ. — Π. Γενναδ. Φυτολογ. Λεξ., 590.

γιουλί τό, Α. Μαβίλ. εἰς Ἀνθολ. Η Ἀποστολίδ., 204
Π. Κριναῖος - Μιχαηλίδης αὐτόθ., 252.

Ἐκ τοῦ οὗς. γρῖο ὑλί με ὑποκορ. σημ. διὰ καταβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

Μικρὸν γιούλι ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Πλάνα δῶρα ζηλεμένα

τῆς ζήσης, ποὺ ἀγροσβιέται καὶ τελειώνει

σὰν τὸ θαμπὸ γιουλί ποὺ ὀλοένα λειώνει

Α. Μαβίλ. ἐνθ' ἄν.

Νὰ φέρεις ἓνα λούλουδο, κι ἄς ἦταν ἓνα μόνο,

ἓνα κοινάκι τῶν ἀγρῶν, μὴ βιόλα, ἓνα γιουλί!

Π. Κριναῖος - Μιχαηλίδης ἐνθ' ἄν.

γιουλιὰ ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγιουλιὰ Λευκ. (Ἀθάν. Φτερν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γρῖο ὑλί.

Τὸ παράγον τὸ ἴον τὸ εὖοσμον φυτόν, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γρῖο ὑλί 1, ἐνθ' ἄν.: Ἡ Γεργούλα μῦδωκε καὶ μένανε νιὰ ἀγιουλιὰ καὶ τ'ν ἐφύτρεπα Φτερν.

γιουλὶς ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. ἀγιουλί Λευκ. (Ἀθάν. Φτερν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γρῖο ὑλί καὶ τῆς καταλ. - ἱς.

Ἰόχρους ἐνθ' ἄν.: Ὁ μενεξὲς λέγεται ἀγιούλι, γιατί ἔχει ἀγιουλί χρώμα Φτερν. Συνών. βεολεττίς, λιλά, λουλακάτσος, μενεξεδέις, μώβ.

γιουμουσάκης ὁ, Λυκ. (Λιβύσσ.) γιμουσάκ'ς Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yumuşak* = μαλακός.

Ἀνθρώπος ἀσθενοῦς, μαλακοῦ χαρακτῆρος ἐνθ' ἄν.: Τέτοιους γιμουσάκ'ς ποὺ ἔνι, οὐλ' τοὺν ἀνιβαίνουν 'ς τοὺ κιφάλ' Σουφλ.

γιουνάκι τό, Ἰων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γρῖο ὑνι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Τέχνασμα, δόλος. Συνών. Γρῖο ὑνι 2. 2) Ὁ κύκλος ἐνὸς παιγνιδιοῦ.

γιούνι τό, ὀγιούν Ἡπ. Πόντ. (Κερκασ.) οὐγιούν Ἡπ. γιούνι Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Κουρ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Ἰων. (Βουρλ.) Μοσχονήσ. Σύμ. Σῦρ. γιούνιν Κύπρ. (Γερμασ. Λευκωσ. κ.ά.) Σύμ. γιούν' Θράκ. (Λούπιδ. Μυριόφ. κ.ά.) Λέσβ. (Μανδαμᾶδ. Μόλυβ. Πάμφιλ. κ.ά.) γκιούν' Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) ὀγίν' Πόντ. (Κερκασ.) γίν' Πόντ. (Κερκασ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *oyun* = παίγνιον, ἀστειότης, φάρσα.

1) Παίγνιον, ἐκάστη φάσις, σειρά, παρτίδα παιγνίου Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Θράκ. (Λούπιδ. Μυριόφ. κ.ά.) Ἰων. (Βουρλ.) Κύπρ. (Γερμασ. Λευκωσ. κ.ά.) Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) Σύμ. Σῦρ.: Ἀς παίξωμε ἀκόμα ἓνα γιούνι Βουρλ. Θὰ τοὺ χάσουμι τοὺ γιούν' Λέσβ. Δὲν παίζεις τώρα, πέρασ' τὸ γκιούν' σ' Ψαχν. Τί νὰ γίν', θὰ 'ρθ' καὶ μένα τὸ γκιούν' μ'! αὐτόθ. Ἀμα ἐπαίξαμεν ἓνα γιούνιν, εὐτὺς ἐμαλώσαμεν Γερμασ. Λέκα γιούνια ἔκανα χουρὶς νὰ χάσου

Πάμφιλ. Δὲ βόρσι νὰ πάρ' ἓνα γιούν' Λούπιδ. Πόσα γκιούνια παίζατι; Ἀκρ. || Φρ. Ὅ τὸ γιούνι τρώει τρία ψωμιὰ Μυριόφ. Συνών. φρ. Ὅ τὴν καθησιά τοῦ. β) Ἡ ἐπικράτης τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν παικτῶν κατὰ τὴν πρώτην παρτίδα εἰς τὸ τάβλι Ἡπ. 2) Τέχνασμα, δόλος Ἰων. (Βουρλ. Ἐρυθρ.) Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Πόντ. (Κερκασ.) Σύμ.: Σουφίστηκι νὰ κάψ' ἓνα γιούν', γιὰ νὰ τοὺν πιράσουν οἱ καημοὶ (ἐκ παραμυθ.) Ἐρυθρ. Ἐν' νὰ τοὺ καταφέρω ἑναγ-γιούνιν, ποὺ ἔν' νὰ μὲν τὸ ξιχάση ποτ-τέ του! Γερμασ. Τ' ὀγίν', τ' ὀγίν' ντ' ἐποῖ-κε με! (τί παιγνίδι μοῦ ἔκαμε!) Κερκασ. Συνών. καψώνι, φάρασα. 3) Πληθ. γιούνια = ἀκκισμοί, καμώματα Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Σκῦρ.: Κάμνανε κάτι γιούνια! Κουρ. Τ'ν ἔδες; ὅλο γιούνια ἔναι! Σκῦρ. 4) Ἀνθρώπος μετμηφι-σμένος καὶ φέρων προσωπίδα κατὰ τὰς Ἀπόκρεω Λέσβ. (Μανδαμᾶδ. Μόλυβ.): Γ-οὶ κουπέλις βγαίν'νιν νὰ δοῦν τὰ γιούνια Μανδαμᾶδ. Οὐλα τὰ σουκάτσα γιμᾶτα γιούνια αὐτόθ. || Φρ. Βοή! γιούνια θὰ μᾶς κένιν! (θὰ μᾶς ἐκθέσουν, θὰ μᾶς γελοιοποιήσουν) αὐτόθ. Συνών. φρ. Θὰ μᾶς κένουν θέατρο. Συνών. μασκαράς.

γιούργια ἡ, κοιν. ζούργια Κρήτ. (Πεδιάδ.) γιούργα Ἡπ. (Πλατανούσ.) Κρήτ. (Κίσ.) ὀούργια Ἡπ. (Λάκκα Σουλ.) Λευκ. Στερελλ. (Ξηρόμ.) γούρα Κύπρ. (Πεδουλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yürüyüş* = βάδισις, ἔφοδος. Ἡ κατάλ. ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. χρήσεως κατὰ τὴν κοινὴν κατάλ. τῶν ἐπιρρ. εἰς -α. Πβ. ἀέρα, σία, βόγα, λάσκα, βίρα.

1) Ἐπίθεσις, ἔφοδος, ἐφόρμησις, δρόμος Ἐρεικ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Λάκκα Σουλ. Πλατανούσ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Τσαγκαρ.) Ἰων. (Σμόρν.) Κρήτ. (Ἀρχάν. Χαν.) Κύθηρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Πλάκ. Σκορτσιν. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ.) Χίος (Βροντ.): Δῶσε μὴ γιούργια νὰ προλάβης Σμόρν. Μὴ γιούργια καὶ τ' ἄρπαξα Κύθηρ. || Ἀσμ.

Εἰς τὸ Φλομέ τσ' ἐφτάξανε, κι ἀπὸ τὴ δόση γιούργια σομάγια μόν' ἐπαίρνανε κι ἀφίναν τὰ γαιδούρια

Κρήτ. Συνών. γρῖο ὑροῦντι σμα 1, γρῖο ὑροῦσι 1. β) Κοινὴ προσπάθεια πολλῶν ἀτόμων πρὸς ἀποπεράτωσιν ἐργασίας Ἐρεικ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Ἡπ. (Πλατανούσ.) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Κίμωλ. Κρήτ. (Κίσ.): Ἐλάτε νὰ δώσουμε ὅλοι μαζί μὴ γιούργια νὰ κυλήσουμε πάρα πέρα τὸ λιθάρι Μαχαιρᾶδ. Θὰ δώσουμε αὐριο μὴ γιούργια ὅλοι μαζί καὶ θὰ τελειώσουμε τὸ δρόγο νωρὶς αὐτόθ. Μὴ γιούργια θὰ κάμωμε ἀκόμη καὶ ξεβλέκει κι ὀφέτος τὸ θέρισμα Κίσ. Ἀιντι νὰ κάνουμε οὐλ' μὴ γιούργια νὰ τιλειώσουμε Τσαγκαρ. Συνών. γρῖο ὑροῦντι σμα 1β, γρῖο ὑροῦσι 2. γ) Καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου εἰς τὰς φρ. κένω - δίνω (μὴ ἄ) γρῖο ὑργια εἰς ἐπιρρηματ. χρήσιν, ταχέως, δρομαίως, ὀρμητικῶς κοιν.: Ἐκανε γιούργια οὐλο τὸ χωριὸ καταπάνου τοὺς Πελοπν. (Γαργαλ.) Κάνανε γιούργια καὶ τοὺς λάκκσαν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κάν'τε γιούργια κι ὅπου βγῇ Εὐβ. (Ἀκρ.) Κάναν γιούργια ὁ κόσμος καὶ μᾶς πῆρε σβάρα Εὐβ. (Ψαχν.) Μᾶς πῆραν 'ς τὰ γιούργια (μᾶς ἐκυνήγησαν) Χίος. Ἐπῆε γιούργι' ἀπάν' τ' νὰ δόνε βαρέση Λευκ. Ἐκανε γιούργια ἀπάνω μου Πελοπν. (Πιάν.) Ἐκαμι γιούργια ν' ἀρπά-ξη τοὺ βόι ἀπὸ τοὺ κέρατου Εὐβ. (Στρόπον.) || Ἀσμ.

Ὅ τὴ βοδιά σου τὴ τζαινούργια | μοῦ ῥχεται 'ὰ κάμου

γιούργια

Εὐβ. (Κουρ.) δ) Καὶ διὰ παραλείψεως τοῦ ρήματος μετὰ τοῦ ὅπ. συνεκφέρεται ὡς παρακλευσμ., ἐμπρός, ὀρμησε, τρέξε,

σπεύσε κ.τ.τ. κοιν.: Γιούργια πάνω τους και τους φάγαμε! κοιν. Σβρώξετε, γιούργια όλοι, να βούμε Πελοπν. (Μάν.) Γιούργια 'σαπάν', γιούργια 'σακάτ', χαλάσανε τὰ παπούτσια τ'ς Θράκ. (Τσακίλ.) 'Ετοῦτος ἐβάσταε τ'φέξ' κι ὁ ἄλλος 'ούργια 'πάνω τ' Λευκ. || Παροιμ.

Γιούργια 'ς τὴ νουνά μας τὴ γαινούργια (ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντος τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθῃ εἰς ξένην οἰκίαν χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ) Κωνπλ. || 'Ἀσμ.

'Αιντε γιούργια, παλληκάρια, | ἦρθ' ἡ βάρκα μὲ
τὰ ψάρια
Πελοπν. ('Αρκαδ.)

'Αιντε γιούργια-γιούργια-γιούργια | κ' οὐ χουρὸς
θέλει τραγούδια
Θράκ. (Σουφλ.)

γιουργιάρω 'Αθῆν. 'Ιθάκ. 'Ιων.(Βουρλ.) Κρήτ. ('Αρχάν Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Λέσβ. (Πολυχνῖτ.) Μεγίστ. Νάξ. (Τρίποδ.) Πειρ. Σίφν. Σύμ. Χίος (Μαρχαρ. κ.ά.) — Γ. Ξενόπ., Κόσμος, 204 καὶ Θέατρ., Β 148 κ.ά. Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν τάφ., 88 γιουργιάρου Εὐβ. ('Ορ.)Θήρ.Κυδων. Σάμ.(Καρλόβ.) Τῆν. κ.ά. 'ουργιάρω Νάξ. ('Απύρκανθ.) γιουργιέρνω Θήρ. Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ. κ.ά.) Ρόδ. κ.ά. γιουργιέρνω Μ. 'Ασία (Κυδων.) γιουργάρω Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ. κ.ά.) Μεγίστ. Χίος (Ποταμ. κ.ά.) γιουργάρω Χίος γιουργάρου Τῆν. ἀγιουργιάρου Μεγίστ. γιουργέρνω Κρήτ. (Κίσ.)

'Εκ τοῦ οὗσ. γι ο ὑ ρ γ ι α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ω.

Κάνω γι ο ὑ ρ γ ι α, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι ἐνθ' ἄν.: 'Ε-γιούργιαρ' ἀπάνω του Κρήτ. Γιουργιάρ' ἀπάνω τὸ χταπόδι Τῆν. 'Ηγιουργιάρησε κατ' ἀπάνω μου καὶ μ' ἔρριξε χάμω Σίφν. 'Εγιούργιαρε g' ἔρχεται Σύμ. Οἱ οὐχτροὶ γιουργιάραν (ἐπέπεσαν) Σάμ. (Καρλόβ.) Τὴν ὥρα ποὺ θὰ δῆς τὰ γρεμνά ν' ἀνοίξουνε, θὰ 'ουργιάρῃ 'μέσα (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. ('Απύρκανθ.) 'ουργιάρου δὰ λιοδάρι κ' ἐτρώα d' ἀρνιά αὐτόθ. 'Εκεῖνη τὴν ὥρα εὐρηκε τὸ παλιόπαιδο νὰ γιουργιάρῃ μέσα Γ. Ξενόπ., Κόσμος, 204. Φαντάσου χιλιάδες τρελλοὺς μουζικάντες ποὺ γιουργιάραν ἀπ' ἓνα τρελλοκομεῖο Σ. Μυριβήλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. γι ο υ ρ ο υ ν τ ἄ ρ ω, γι ο υ ρ ο υ ν τ ἱ ζ ὼ, γι ο υ ρ ο υ σ τ ἱ ζ ὼ, μ ο υ ν τ ἄ ρ ω, ρ ο υ β ἄ σ σ ω, χ ὕ ν ο μ α ι. β) Μετβ., ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, ὠθῶ εἰς τὰ ἄκρα 'Αθῆν. Κρήτ. Κύθηρ. Πειρ. Τῆν.: Παρατέρα σενιάρει ἄλλο ὀρτύκι ὁ σκύλλος του, πάει κοδά, ὑπολογίζει κατὰ ποῦ θὰ πεταχτῇ καὶ ποῦ πρέπει νὰ σταθῇ αὐτός καὶ καθὼς τὸ γιουργιάρῃ ὁ σκύλλος καὶ πετειέται τὸ ὀρτύκι, τ' ἀρπᾷ κι αὐτὸ μὲ τὴν ἀπόχῃ 'ς τὸν ἀέρα (σενιάρει = ἐντοπίζει) Κύθηρ. Μωρὲ τὸν ἄγνωμο, γιουργιάρ' μένα, τὸ γαταχερνῶ (=δέρνω) Τῆν. Μὴ τὸ γιουργιάρῃς πολὺ τὸ σκοινί, θὰ σπάσῃ 'Αθῆν. || Φρ. Γιουργιάρεις πολὺ τὰ πράματα (ἐπὶ τῶν ὠθούντων εἰς τὰ ἄκρα ζήτημά τι ἢ κατὰστασιν) αὐτόθ. || 'Ἀσμ.

Νὰ κλαῖτ' ὀδρὸς τοῖ Καστρινοὺς κι ἀπόις τοῖ Χανιώτες εὐτὺς μᾶς ἐγιουργιάρανε σὰν ἦρθαν οἱ Λακκιῶτες (ἀπόις = ἔπειτα) Κρήτ.

γιούρντα ἢ, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Πιτσᾶ)—Λεξ. Δημητρ. γιούρντα Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Αρκαδ. Δυρράχ. Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κόρινθ. Λάστ. Μανιάκ. 'Ολυμπ. Παππούλ. Τρίκκ. Τριφυλ. Φιγάλ. Χατζ. κ.ά.) γιούρντα Θεσσ. Πελοπν. ('Αναβρ. Μάν. Παλαιοχ.) γιούρντα Πελοπν. ('Αχαῖα Βαλτεσιν. Βούτσ. Βραχν. Γορτυν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κλειτορ. Λάμπ. Μεγαλόπ. Μῆλ. κ.ά.) γιούρντα Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

γιούρντα Πελοπν. (Πάν.) γκιούρντα Πελοπν. ('Αχαῖα Λάμπ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. ὀ ρ τ ῖ ὀ = κάλυμμα. Βλ. Π. Φουρίκ. εἰς 'Αθηνᾶν 30 (1919) Λεξικογρ. 'Αρχ. 5, 212, σημ. 5.

Μάλλινος χειριδωτὸς ἢ καὶ ἀχειριδωτὸς ἐπενδύτης τῶν ἀγροτῶν καὶ ποιμένων, κυρίως δὲ τῶν γυναικῶν, συνήθως μύρου χρώματος, ἀνοικτὸς ἐμπρὸς καὶ κροσσωτὸς ἐσωτερικῶς, ὑφαινόμενος εἰς τὸν ἀργαλειὸν ἐνθ' ἄν.: Σηκώναμε τίς γιούρδες μας καὶ προγάγαμε τὰ πρόβατα Πελοπν. (Μανιάκ.) 'Εφό'ρειε μία γιούρντα μέχρι τὰ πόδια Πελοπν. (Μάν.) Φέρε μου τὴ γιούρντα, γιατί μαργώνω (=ριγῶ ἐκ τοῦ ψύχους) Πελοπν. ('Αχαῖα) 'Αν δὲν εἶχα τὴ γιούρντα μου, θὰ τρεμοτουρτούριζα αὐτόθ. Εἶχε ἀνάριχτα μιὰ νυφιάνικη γιούρντα Πελοπν. (Βερεστ.) Οἱ γιούρτες ἦταν μακριές με γαϊτάνια, σιρίτια, τσεπούλες 'ς τὰ πλάγια, ὑφαντές καὶ τοῖ ρίναμε 'ς τὴ νεροτριβὴ Πελοπν. (Λάμπ.) Βάλε τὴ γιούρντα σου καὶ κάνε τὰ γούστα σου Πελοπν. (Γορτυν.)

γιουρντάκι τό, ἐνιχ. γιουρνδάκι Πελοπν. (Γαργαλ. Γορτυν. Λιγούρ. Μαντίν. Παππούλ. Στεμν. Χατζ. κ.ά.)

'Υποκορ. τοῦ οὗσ. γι ο ὑ ρ ν τ α ἢ γι ο υ ρ ν τ ῖ.

1) Μικρὸς μάλλινος χειριδωτὸς ἢ καὶ ἀχειριδωτὸς ἐπενδύτης ἐνθ' ἄν.: 'Ἀσμ.

Νὰ στρώσω τὸ γιουρντάκι μου νὰ γείρω, νὰ πλαγιάσω Πελοπν. (Λιγούρ.) 2) Παιδιά κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται διαιροῦνται εἰς δύο ομάδας καὶ ἀφοῦ ρίψουν νόμισμα εἰς τὸν ἀέρα οἱ τῆς εὐνοηθείσης ομάδος ἱππεύουν ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν τῆς ἐταίρας. 'Ο ἀρχηγὸς τῶν προνομιούχων κρατεῖ τεμάχιον ὑφάσματος (ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα) εἰς σχῆμα σφαίρας τὸ ὁποῖον ρίπτει εἰς ἄλλο παιδίον τῆς ομάδος του, αὐτὸ δὲ εἰς τὸ ἄλλο κ.ο.κ. 'Εὰν εἷς ἐκ τῶν παικτῶν ἀστοχήσῃ εἰς τὴν διὰ τῶν χειρῶν σύλληψιν τῆς σφαίρας, ἡ ὁμάς του θεωρεῖται ὅτι ἔχασε καὶ οἱ ρόλοι ἐναλλάσσονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Πελοπν. (Γορτυν. Μαντίν.) Συνών. γ ε λ ε κ ἄ κ ι, μ α ν τ ῆ λ ἄ κ ι.

γιουρντί τό, Πελοπν. (Βερεστ. Βλαχοκερ. Γαργαλ. Δάρα 'Αρκαδ. Κοντογόν. Κοπαν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. Φιγάλ. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ. γιουρντί Μέγαρ. Πελοπν. ('Αργολ. Βλαχοκερ. Γαλατ. Κάμπος Λακων. Λάστ. Λιγούρ. Μάν. Μεσσήν. Παππούλ. Πιάν. Τριφυλ. Χατζ. κ.ά.) γιουρντί Θεσσ. Μῆλ. γιουρντί Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 329 Δημητρ. γιουρντί Πελοπν. (Μαντίν. Μεγαλόπ.) γιουρντὴ ἢ, Στερελλ. (Βοστιν. Δωρ.)

'Υποκορ. τοῦ οὗσ. γι ο ὑ ρ ν τ α. 'Ο τύπ. γι ο υ ρ δ ῖ καὶ εἰς Σομ.

Γι ο ὑ ρ ν τ α μύρου χρώματος διὰ τὰς ἡλικιωμένας γυναῖκας ἰδίως καὶ λευκοῦ διὰ τὰς νέας, με χρυσᾶ κεντήματα εἰς τὸ μέρος τοῦ στήθους ἐνίοτε ἐνθ' ἄν.: 'Ηρθε μὲ τὸ γιουρντί της τυλικωμένη, γιατί εἶχε κρύο Πελοπν. (Μάν.) Πᾶρε καὶ τὸ γιουρντί σου, γιατί κάνει κρύο Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Ποῦ πᾶς χωρὶς γιουρντί σήμερα, ποῦ παγώνουνε τὰ πουλλιά 'ς τὰ δέντρα, μὲρ' δόλια; Πελοπν. (Δάρα 'Αρκαδ.) Φόρεσε τὸ βελέσι της, τὸ φουστάνι, τὴ μπόλια καὶ τὸ γιουρντί καὶ πῆγε γιὰ ξύλα 'ς τὸ βουνὸ αὐτόθ. || 'Ἀσμ.

Βλάχα μ', βλάχα μ', τὸ γιουρντί σου, | πῶς κοιμᾶσαι
μοναχὴ σου!

Πελοπν. ('Αργολ.)

— Γιωργῇ, κι ἂν μᾶς ἰδῇ κανεῖς, Γιωργῇ, τί θὰ μὲ κάμης;

— Φλόκο 'ς τὸ γιουρντί σὲ κάνω | καὶ 'ς τὴ βλάτη μου σὲ
βάνω

Πελοπν. (Μανιάκ.)

